DE VOLKSKRANT
MAANDAG 21 MAART 2011

Als iets blijkt uit dit stuk, is het dat Casper Vandeputte een acteursregisseur is. Nu nog een goed verhaal.

POLAROIDS

TONEELSCHUUR
HAARLEM

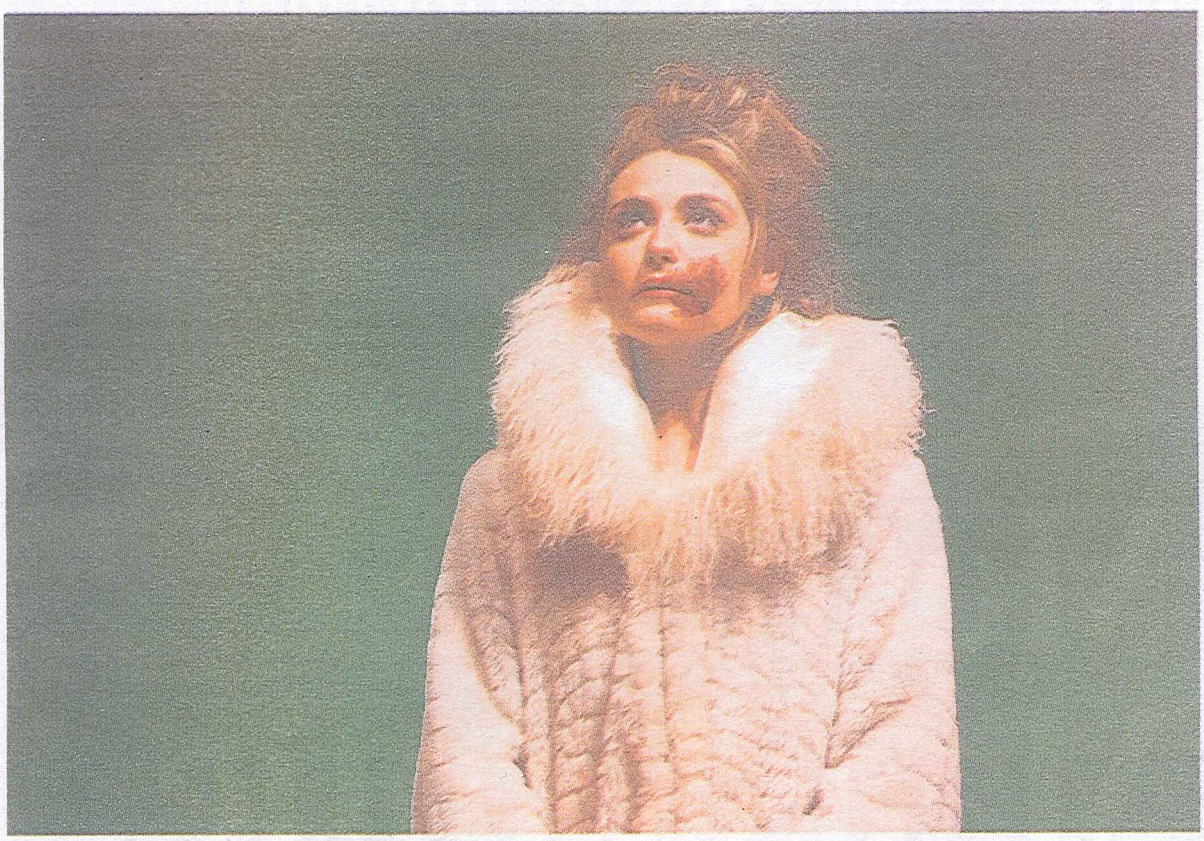

Judith Noyons in *Polaroids*. De personages in het stuk zijn extreem en gevat en hebben lekker hysterische maniertjes.
Foto VanDoorn Photography

THEATER
★★★★★

POLAROIDS

Toneelschuur, Haarlem
Polaroids van Mark Ravenhill door Toneelschuur Producties en Huis van Bourgondië, 19/3. Regie Casper Vandeputte. Te zien in Haarlem en Maastricht: huisvanbourgondie.nl

Iedere theatermaker die na 1980 geboren is, heeft tegenwoordig iets te zeggen over zijn of haar generatie. Dat gaat dan over idealisme, kapitalisme, onverschilligheid en dat soort dingen. Een helder, alleszeggend portret van deze bijna-dertigers is vooralsnog uitgebleven.
Regisseur Casper Vandeputte (1983) probeert het met het opgefokte *Polaroids*. Het is een geinige voorstelling die enkele wonderlijke acteerprestaties laat zien. Vandeputte maakte *Polaroids* bij het Huis van Bourgondië en Toneelschuur Producties.
Wel jammer dat hij deze tekst van de Brit Mark Ravenhill koos. Hierin verschijnt een man ten tonele, Nick, die na jaren uit de gevangenis komt, waar hij zat vanwege de mislukte moord op een bankdirecteur. Zijn ooit ook activistische vriendinnetje is inmiddels gemeenteraadslid. Verder ontmoet hij een hedonistisch meisje dat mishandeld wordt en een zich doodfeestende man met hiv. Uiteindelijk staat hij dronken en berooid tegenover de bankdirecteur. Het kapitalisme heeft gewonnen.
Polaroids is geschreven in 1999 en Ravenhill is een generatie ouder dan Vandeputte. Uit alles blijkt dat deze personages leven in een tijd van voor de terreur van het fundamentalisme. Er wordt gefeest en het ergste waar men zich druk om maakt, is of de bussen op tijd rijden. Voor een generatieportret is het een beetje te oude, rare tekst.
Maar voor een regisseur die wil laten zien wat hij allemaal kan met acteurs, is *Polaroids* uitermate geschikt. De personages zijn extreem en gevat en hebben lekker hysterische maniertjes.
Vincent van der Valk speelt een knappe dubbelrol en transformeert van een jengelende homo in een maffiose directeur, en terug. Zijn aanwezigheid op het podium is onontkoombaar. Ook Bram van der Kelen en Teun Luijkx vallen op. Die laatste heeft als Thaise gogodanser op een skippybal de lachers als vanzelf op zijn hand. Maar als zijn vriend overlijdt, wordt hij opeens verscheurd door hem vreemde emoties.
Het mooie ensemblespel redt de voorstelling. Als iets blijkt uit *Polaroids* is het dat Casper Vandeputte een acteursregisseur is. Nu nog een goed verhaal.
Vincent Kouters

Een geinige voorstelling die enkele wonderlijke acteerprestaties laat zien